

VERNO KİTAP
Y A Y I N E V İ

ANLAŞILANIN DIŐINDA
Yıldız Soylu

ANLAŞILANIN DIŐINDA

Verno Kitap®
www.vernokitap.com
kitap@matbumedya.com
0549 654 72 54
Yayıncı Sertifika No 28740

Genel Müdür: Emrah Çelik
Editör: Tuba Aslantaş
Sayfa Tasarım: İrem Akyol
Kapak Tasarım: Tekin Parmaksız

1. Basım, İstanbul, Mayıs 2026
ISBN: 978-625-9233-20-8
Tilki Kitap Matbaa / İstanbul
Matbaa Sertifika No: 48138

Eserin tüm telif hakları yazara aittir. Yazar, bu baskı için basım-satış-dağıtım-tanıtım haklarını Verno Kitap'a devretmiştir. Yazar, eserin kapak dahil içeriğindeki tüm materyallerin (metin, görsel öge, tablo...) yasal ve fikri sorumluluğunu kabul etmiştir. Verno Kitap'ın kurumsal görüşü olmayabilir.

Yıldız Soylu

YAZAR HAKKINDA

Yaşam yolculuğu Almanya’da başlayan yazar, çocukluk yıllarında Türkiye’ye dönerek hayatın henüz ilk safhalarında ağır imtihanlarla yüzleşmiştir. Genç yaşta omuzlandığı büyük sorumluluklar ve maruz kaldığı zorlu şartlar; onun karakterini fırtınalara dirençli bir çınar gibi kökleştirmiş, ruhunu ise sessizliğin ve sabrın gücüyle bir derviş gibi derinleştirmiştir. Bu süreçte edindiği her tecrübe, ona sessizliğin içindeki vakur gücü ve sarsılmaz bir imanı miras bırakmıştır.

Yirmi üç yaşında İstanbul’a yerleşmesiyle hayatında yepyeni bir sayfa açan yazar; bu dönemi hem bir iyileşme süreci hem de azimli bir yeniden inşa evresi olarak yaşamıştır. 2004 yılında profesyonel adım attığı iş dünyasında, 2008 yılında kendi şirketini kurarak bu süreci somut bir başarı hikâyesine dönüştürmüştür. İş hayatındaki kararlı duruşunun ardında, yıllarca kimseyle paylaşmadığı derin bir tefekkür ve yazma tutkusu saklıdır.

Yazar için gerçek “tamamlanma” süreci sadece profesyonel başarılarla sınırlı kalmamıştır. 2023 yılı, kendi hakikatine giden yolda bir dönüm noktası olmuş; içindeki eksik kalan her bir parçayı bilgiyle bütünleme gayretiyle akademik bir uyanış başlatmıştır. Olgunluk döneminde büyük bir tutkuyla yöneldiği Türk Dili ve Edebiyatı eğitimi; onun sadece kelimelere olan kadim bağlılığının değil, aynı zamanda ruhunu ilim ve sanatla onarma iradesinin bir tezahürüdür.

Yaşadığı tüm fırtınaları sessizce göğüsleyen, acılarını kalemine mürekkep yapan yazar; bugün tek başına sürdürdüğü

hayatında sadece ruhunun sesine ve inancının rehberliğine itibar etmektedir. Bu eser; yazarın yıllarca saklı tuttuğu, yakılan ve yıkılan sayfaların ardından küllerinden doğan ilk sesidir.

Hayatın ona sunduğu her türlü zorluğa karşı “vazgeçmemeyi” bir yaşam biçimi hâline getiren yazar; sarsılmaz bir iman ve vakur bir karakterle kendi hakikatini inşa etmeye devam etmektedir.

Ön Söz: Küllerinden Doğan Kalem

Sevgili okur, elinizdeki bu kitap, yalnızca kelimelerden ibaret bir metin değil; dokuz yaşından bugüne uzanan, yakılan ve yırtılan sayfalardan, susturulmaya çalışılan bir sestem, küllerinden yeniden doğan bir kalemin hikâyesidir. Hayatımın her anında, en derin sevinçlerimde, en büyük acılarımda, nefes almakta zorlandığım anlarda ya da umudun zirvesine çıktığımda, elim hep kaleme uzandı. Yazmak, benim için bir kaçış, bir sığınak, ruhumun fısıltılarını dindiren yegâne limandı.

Ancak bu mahrem yolculuk, çoğu zaman dış dünyanın acımasız eleştirileriyle kesintiye uğradı. “Ne yazıyorsun?”, “Hiç faydası olmayan şeyler bunlar!”, “Bomboş!” nidalarıyla defalarca karşılaştım. Yazdıklarım ya sobalarda yakıldı ya da çöp kutularına atıldı. Kimi zaman kalemimi kırdım, kimi zaman yazmaya küstüm, yıllarca elimi kaleme dahi sürmedim. Hatta 2010 yılında birinin “Sen yazı yazma, yazıların çok kötü, insanlara bu eziyeti yapma” sözü, beni tam sekiz yıl boyunca yazmaktan alıkoydu. Oysa ruhum, bu suskunluğa asla razı olmadı.

Bu eleştiriler ve baskılar beni yazmaktan vazgeçirmedi; aksine, yazma biçimimi dönüştürdü. Yaşadığım olayları değil, o olayların ruhumda bıraktığı hisleri, gizli ve şifreli bir dille kaleme almaya başladım. Her yazım, bir sır perdesinin ardına gizlenmiş, yalnızca ruhun anlayabileceği bir fısıltıya dönüştü. Kâğıda dökülen her şey ya yakıldı ya da yırtıldı; ancak 2007 yılında keşfettiğim bir blog sayfası, bu gizli hazinemin sığınağı oldu. Yıllar içinde, işe giderken, nefes almakta zorlanırken, mutlu olurken ya da en büyük acılarla boğuşurken, yazdıklarımı

okumadan, içimden geldiği gibi aktardığım yaklaşık dört yüz sayfalık bir metin birikti orada.

Ve sonra, hayatımın dönüm noktalarından biri yaşandı. Yazar Ahmet Turgut ile tanıştım. Ona yirmi yıldır kitap okumadığımı, yazmaktan da uzaklaştığımı söylediğimde, gözlerimin içine bakarak sorduğu o soru, beynimde şimşekler çaktırdı: “Seni kim küstürdü?” O an, boğazımda düğümlenen tüm kelimeler, kalbimdeki tüm acılar bir anda yüzeye çıktı. O gün, onun ilk kitabını okudum ve kalbim Kudüs’te kaldı. Blog sayfam aklıma geldi. Başka hiçbir yerde toz kadar bir yazım yoktu. Ve o gün karar verdim: O dört yüz sayfalık blog metnini temize çekip kitap yapacaktım. İçinde konu yoktu, açıklama yoktu; her yazının ardında gerçek bir hikâye vardı ama her şey o kadar gizli ve şifreli yazılmıştı ki, bazen kendi yazdıklarımı temize çekerken ağladım. Sebebini, nedenini biliyordum ama gizleyerek yalnızca ruhun sesini duyurmaya çalışmak, çoğu yerde kalbimi paramparça etti.

Ofise gelip yüksek sesle “İlk kitabımı çıkaracağım!” diye haykırdığım o an, yıllarca bastırılmış bir ruhun zincirlerini kırmasıydı. Hayatım bocalama ve karmaşalarla dolu olsa da asla vazgeçmeyen bir ruh taşıdım. 2025 yılına kadar fikirlerini bile söylemeye çekinen biriydim; ama artık görüşlerimi bir ruhun sesi gibi değil, doğrudan bir anlatım tarzına dönüştüren biri hâline geldim.

Bu kitap, o çocuk ruhun binlerce kez yok edilen değerine rağmen, küllerinden yeniden doğuşunun hikâyesidir. Yakılan ve yıkılan onca yazıya rağmen, blog sayfam olmasaydı bu kelimeler asla gün yüzüne çıkmayacaktı.

Bu ön sözde, size tüm bu yaşanmışlıkların nedenlerini, sebeplerini, kimlerin ne yaptığını ya da ne yaşadığını

anlatamıyorum. Çünkü bu, benim için bir kontrol meselesi değil; bu, muazzam bir imanın ve güçlü bir karakterin sessiz çığığıdır. Ve bu yolda bana her zaman destek olan, hayatımın en büyük gücü, dünyada en çok sevdiğim, en mükemmel insan olan rahmetli babam... Onun sarsılmaz inancı ve bana olan güveni olmasaydı, bu kalem asla yeniden can bulamazdı.

Bu kitap, bir yazarın kendi hakikatini bulma yolculuğudur. Her bir satırında, bir ruhun fısıltısını, bir kalbin atışını ve asla vazgeçmeyen bir imanın izlerini bulacaksınız. Okuru, kendi iç dünyasında bir yolculuğa davet eden bu esere hoş geldiniz.

Yazar YILDIZ SOYLU

Zaman Akıp Gidiyor

Şu zamanı kim durdurdu ki, ben de durdurmak ister gibi düşünüyorum. Dur desem de boşuna; o, beni hiç işitmeden, kendi ahenginde ilerliyor, sessizce beni de beraberinde taşıyor. Dünlerin umut dolu çocuklarıyken, bir bakmışız ki bugünün yorgun büyükleri olmuşuz. Peki, bu telaşlı akışta ne kadar takdir görüyor ne kadar sevgiyle anılıyoruz?

Sanırım çok az, belki de hiç. Oysa çocukluğumuzda, “Ben bir büyüse, biliyorum ne kadar iyi olacağım ne çok güzellik katacağım” demedik mi hepimiz? Büyüklerimizi hiç beğenmezdik, şimdi ise büyüyünce onları aratır olduk sanki... Oysaki ne büyük hayallerimiz vardı. Nelerin peşinden koşacaktık, neleri yeşertecektik... Ama biz, o hayalleri de o coşkuyu da geride bıraktık.

Ne yitirdik bu yolda? Saygıyı, sevgiyi, o derin değerlerimizi, aile sıcaklığını, samimiyeti ve en derinde kendimizi yitirdik. Hep birilerini örnek aldık. Kim bize yakınsa, kendimize doğru gibi gelenleri ya da kendi içimizdeki doğru ve yanlış çizgileri... Anlatamıyor muyum, yoksa en çok yanlış anlaşılmaktan mı çekindim?

Bence yanlış anlaşılmaktansa, kalben hiç anlaşılmamayı tercih ederim.

“Herkes kendi yolunda” deyip işin içinden çekilmek, bizim en zarif kaçışlarımızdan biri. Ne düşünüyorum biliyor musunuz? Ben gelecekte ürküyorum...

Hem de nasıl bir ürperti bu, bilemezsiniz! Nasıl bir bilinmezliğe doğru ilerlediğimizi göremiyorum. Birçoğu amaçsız bir rüzgâr gibi savruluyor boşlukta. Ne hüznü! Şu dünyanın yaratılış sebebi olan insanlar ve biz, hayatı öylesine, sadece nefes alıp veriyor gibi yaşıyor...

Olamaz! Her şey bu kadar basit ve geçici değil ki... Değeri paha biçilemez olan insanlık, ya bir lokma ekmek için ömrünü tüketiyor ya da sadece var olmanın mücadelesini veriyor...

30/06/2007

* "Suskunluk, ne kadar da güzelsin; herkese, her şeye sessizce cevap veriyorsun."

Teşekkürler

Kazanmayı, kaybetmekten öğrendim.
Sevmeyi, sevilmemekten.
Mutluluğu, acının içinde.
Aşk, yaşanılmayan senden öğrendim.

Gülmeyi, ağlamaktan.
Paylaşmayı, cimriden.
Suskunluğu da konuşandan öğrendim.
İyiliği, zalimden.
Fedakârlığı, bencilden.
Samimiyeti, yaşanılmayan senden.

Dostluğu, arkadan vurandan.
Doğruluğu, yalancıdan.
Saygıyı, sevgiyi vermeyenden öğrendim.
Aydınlığı, karanlığın içinde.
Yaşamının kıymetini ise,
ÖLÜMÜN YATAĞINDAN ÖĞRENDİM.

Ve ben, olumsuzluğun içinden olumlu bir hayatı öğrendim.
İyi ki yaşadım;
Eksileri yaşamam, artıları öğrenmeme SEBEP!

TEŞEKKÜRLER BÜTÜN VAR OLANLAR...

05/07/2007

Farkında Ol

Geçip giden zamanda
Sözler tüketildi,
Mücadele verildi,
Dolu veya boş...

Geride kalanlar yeniden yaşanılmıyor.
Ve her yeni gün, dünlerle dolu.
Şimdi yaşanan bile geçmiş oldu.
Nasıl olmasını istiyorsan öyle YAŞA!

Tüketilen zamanının acısını yaşayarak
Gelecekteki günlerini heder etme.
Ne gidene üzül,
Ne de geleceğin için dert yan.

Sen sadece elinde olan
Bu anın değerini kollayarak yaşa.
O zaman ne “kaybettiklerim” dersin,
Ne de gelecekten umutsuz olursun.

Tüketilen her nefesin değeri sonsuzdur.
Bu sonsuz değer bilincinde ol!
Her şeyden öte, yaşanan bu anın kıymetini bil.
Bir gün bu anı da bulamayacaksın.

08/07/2007

Vicdanın Fısıltısı

Her şeyi kontrol etmek öyle görüldüğü gibi kolay değil. Yaşamın o karmaşık düzenini kurmak da öyle. Gönlümüzdeki nice isteğin karşısında, elde ettiklerimiz ya bir hiç ya da çok az. Bu hoşnutsuzluk, her hâlimizden, her nefesimizden belli oluyor zaten. Ne mutlu olabiliyoruz ne de etrafımızdakileri mutlu edebiliyoruz, belki de.

Her gün yeni bir umutla uyanırız. Kimileri şükürle, kimileri derin bir hüznle, kimileri ise zihnindeki düşüncelerin bile farkında olmadan... Ve kimileri, bu döngü içinde sessizce gelip gider. Bu anlatılanlar, kelimelere sığmayacak kadar derindir; zaten kalpten kalbe aktarılır. Peki, benim derdim ne o zaman? Anlatılmayanları, o derin hisleri mi dile getirmek? Bence bilinen ama ifadesi olmayan her şeyin vicdanımızdaki yansıması. Her gün aynı: Çalışanlar, evde kalanlar, gezenler, ağlayanlar ve gülenler. Bilindik roller, uğraşlar, kişiler, düşünceler, kavgalar... Her şey aynı. Bilindik her şey.

Ya bilinmeyenler? Ruhumuzun göz ardı ettikleri neler? Dünyaya gelişimiz sebepsiz değil, bu bir iman meselesi. Ama çoğumuz için öyle de görünmüyor; sanki zaman öylesine, amaçsızca tüketiliyor. Biz böyle değildik, zamanla bu hâle geldik. Dönen çemberin içinde biz de hep aynı kaldık, bizden öncekiler gibi. Örnek aldıklarımız da çoğu zaman ölçüsüzce oldu. Ettiğimiz kavgaları bile sebepsizce yaptık. Eskilerin hikmetini beğenmedik ama onların hatalarını uygulamaktan da geri durmadık.

“İleri, aydınlığa yürüyelim” dedik. Oysa kalbimize bakınca, değişen bir şey yok gibi.

Daha mı iyi oluyor? Yoksa ruhumuz bir çıkmaza mı giriyor? Bir koşturmaca var ki, kimseler durmuyor ama

memnuniyetsizlik almış başını gidiyor. “Bu değil, farklı bir hayat yaşıyoruz” sanıp, her dönemin yaşanılan o manevi boşluğunu yaşıyoruz. İlerledik... Yaşam kalitesi, teknoloji, şu bu... Örnekler öyle uzayıp gidiyor. Çok fazla bilgiyle donanmışız gibi, misal; ama hiçbir şeyin derin farkında olmadan...

Bana “saçmalıyor” diyebilirsiniz. Demeniz bana rahatsızlık vermez de zaten; çünkü biliyorum, olmuyor, böyle de değil. Belki de en büyük eksikliğimiz, her yönden farklı sesler değil; kalbimizin sesini dinlemeyişimiz. Neden geçmiş var, neden bu dikkatsizliğimiz? Şu anki durumun önemi yok. Önemli olan yaşanılanlardan alınan dersler. Fark edilmesi gerekenler: Yaşanılanlar ne? Sonuçları, uygulananlar, çözülen ya da çözümü yanlış olanlar. Bilindik hataları bile bile “Ben de yapayım, sonra hataların içinde kaybolayım” demenin vicdani komikliği.

Düzelmeliyiz. Bilindik hataları yapmadan yürümeliyiz ama takılmadan. Çünkü her takılma, belki de senelerimize, ömrümüzün bereketine bedel oluyor. Her insanın uzun senelerce boşa uğraştığını düşünmek dahi tüylerimi ürpertiyor. Ne büyük bir manevi kayıp!

Yeterince kaybettik ya da “kazandık” sanıp durakladık. Çok zor değil, bilinçli olmak biraz sabır ister iman ister inanın o kadar.

15/07/2007

* “Gözle görünen bu eşsiz güzellikteki dünyanın; hayal dahi edemeyeceğimiz o sonsuz hayatı sanki sıradan bir şeymiş gibi bekletmesi, akıl kârı değil.”

Yeter! Bu Kadar Olmaz!

Çıldırılmamak elde değil. Bazen olan olaylar, insanın içinden bir ses gibi yükselir: “Çek git! Ardına bakmadan git” diye haykırır. Bir yol var önümde, ama taşlarla dolu; ayıkla ayıkla bitiremedim. Bitmek de bilmiyor zaten. Nedir bu dünyanın hâli? Giden gün gelen günden daha acımasız. Her denklemi çözdüm ama bir insanlar hariç. Zaten geriye ne kaldı ki?

İç çekiyorum, kızıyorum, çoğu zaman da sinirden kendimi tüketiyorum bir hiç uğruna. Bu kadar sıkıntı kimler için? Şu mübarek gecede bile, insanlar birbirini altüst edebiliyor. Yarabbi, sana sığınıyorum. Zaten başka da çıkar yol yok. Rabbim, kullarına her an yanında olduğunu, merhametiyle yardım ettiğini hissettiriyor. Ve karşılığında yapılan hatalara rağmen... Tekrar tekrar yapılırsa da yanlışlıklar, eller semaya açılınca duada edilen samimiyetin sözleri, “Kabul buyur” diye ağlamanın neticesi, insan benliğini saran o derin huzur. O an bile yalnız olmadığımızın en büyük ispatı.

Ya bir de şu etrafımızdaki kişiler... Ne kadar acımasız ne kadar merhametsiz olabiliyorlar. Ne iyi niyetini anlıyorlar ne de suskunluğunu. Tek taraflı düşünceleriyle, menfaat dolu yorumlar yapıyorlar.

Off! Öyle içten geldi ki bu feryat... Bence insanlar birbirini yormamalı. Huzur vermeli, dinlendirmeli, zorlukları paylaşmalı. Yüküne yük katmamalı. “Seviyorum” deyip hayatı zindan etmemeli.

Kim olursa olsun. Bu anne olur, baba, kardeş, arkadaş, eş, dost... Kim ne konumda olursa olsun, ama bu denli çileye koymamalı.

Aklıma esti, ben de içimdeki volkanı yazıya vurdum. Yoksa

bu volkan, temmuz sığağında çekilmiyor. Aslında aklımdan ilk geçen haykırmaktı. Olmadı, apartmanda oturmanın vermiş olduğu uyulması gereken kurallar var. Bir dağın yamacında olsaydım, “YETER!” diye bağırdırdım.

Zaten benden de bu beklenir. Sakinlik benim kişiliğime çok ters. Ama yine de susuyorum.

İyi Kandiller. Bu gece Regaip Kandili. Hayırlı geceler, edilen dualar eşliğinde selamtle.

Bir anlık haykırışlarım bunlar:

ANLA NE OLUR!

Zorluğa katlanmak değil,

Ferah geleceğe yürümek sadece.

19/07/2007

Ömrün Muhasebesi

Bugün, her gün gibi geride kaldı. Artık fark edemiyorum; bu ömür nasıl tükeniyor, nasıl yaşanılıyor? İyi, kötü, mutlu veya hüzünlü diye feda edilen her yeni gün; şimdi sadece eskilerle dolu bir sandık. Neleri ardımıza attık? Çoğu zaman anlamadık bile. “Ah, bir genç olsaydım!” derken, şimdi hiçbir şey yapamadan ilerliyorum. Bu muydu kalbimizdeki istekler, ruhumuzdaki hayaller, o güzelim düşler?

Yapılacak çok şey var ama elimden gelenler koca bir hüsrânın gölgesi. Unuttum ne istediğimi, beklentilerimi, varoluş amacımı. Her geçen günü bugün gibi kovalarım; nafile dert yanırlarım. Hangimiz elimizdeki zamanın kutsallığının farkında? Gücümüz yettiğince koşuyoruz yapmamız gerekenler için. Ya bizler? Gün içinde çalışanlar, büyük bir tempo içinde

zamanlarının büyük bir kısmını tüketiyor. Evimizin sultanları, daha büyük bir fedakârlık sorumluluğu içinde akşamın nasıl olduğunu bile anlamıyor. Ve büyük ihtimalle aynı sistem: Çalışan için de aynı evde sorumluluk yükünü taşıyan için de.

Biz elimizdeki zamanı kaybetmiyoruz, biz kendimizdeki en değerli hayatı, bize emanet edileni tüketiyoruz.

Bence “Az da olsa, kalbimin istediği ne?” demeliyiz. İkimizdeki o gerçek biz neler istiyor? Ne dedi de, “Dur!” deyip geriye, rafa kaldırdık? Büyüyünce düzeltilecek konuları durdurmak için mi düşlerinde yaşadık? Ben de bir şeyler yapmalıyım. Ben bugün yaşıyorum, belki de yarınlarda yokum. O zaman Her gün gibi tükettiğim bugünü, son günüm gibi yaşamalıyım, yaşamalıyız!

Değerini kaybedince anladığımız,

Bizden uzak sanıp rahatlık içinde feda ettiğimiz,

Düşlerimizden uzaklarda hiçlerle doldurulan,

Gözlerini kapatıp bir an göz önüne gelen geçmiş...

İçinde ne buldun?

Ben koca bir hüsrân içinde kayboldum! YA SEN?

24/07/2007

Büyük Bir Vicdan

Gerçeklerle yüzleşmek... Yaptığımız her şeyle yüz yüze geldiğimizde, kaçmadan hesaplaşmak. Hatalarımızı yok saymak umduğumuz sonucu vermeyebilir. İnsan, her zaman yanlışları ve doğrularıyla bir bütündür. İnsanlar yalnızlığını paylaşırken itiraflarında ne kadar samimi? Eğer ben çok iyiysem, peki bu “kötü” olanlar kim?

Kimse mükemmel değildir; ben dahi! İyiler vardır, az kötüler de... Elbette bunların had safhada olanları da mevcut. Önemli olan, biz bu tablonun hangi karesindeyiz? Bir söz vardır: “Huylu huyundan vazgeçmez.” Ben buna pek inanmıyorum. Yeter ki kişi ne olmak istediğini bilsin ve buna yürekten inansın. Bakın, ne değişmez denilenler değişiyor. Çoğumuz, kendimizi “Ben bu güzellikler içindeyim” diye anlatmıştır. Oysa olumsuz yönlerimizi, özel kişiler hariç, kimseler bilmez. Çok mu anlayışlıyız sanki, çok mu kibar, çok mu samimi?

Ben böyle olduğunu düşünmüyorum. Hatta en çok sevdiğim ve yaptığım bir şey var: Çok kavga ederim. Çünkü inanıyorum ki, insanlar kavga anında kendilerini en “yalın” hâliyle ifade ederler. Ve ben buna bayılıyorum. Çünkü ben gerçekleri duymak istiyorum. O acıtan gerçekleri. Çünkü ben de hataları olan bir kulum. Mükemmel değilim. Ama iyi olmak için çabalıyorum. Bu yöndeki isteklerim ağır basıyor. Belki de kazanırım, iyi bir insan olarak.

Herkes kendince iyidir. Peki, ben başkalarına göre nasılım?

İşte can alıcı nokta: Benim yakın çevrem bana ne diyor?

Arkama döndüğümde ya da bana içten baktıklarında, aralarında ölümümü isteyen var mı? İşte hayatın saklı gerçeklerinden biri; üzerine düşünülmesi.

Çünkü bizler artık bebek gibi saf değiliz. Büyüdük...

29/07/2007

* “Kimin sana hangi gözle baktığından ziyade, nasıl bir vicdana sahip olduğu çok daha önemli. Çünkü gözler, kalbin en dürüst aynasıdır.”

Şükürün Işığı

Etrafımızdaki ışığı kendi ellerimizle karartmakta inat ediyoruz. “Olmadı” diye sızlanarak, kendimizi boş yere yoruyoruz. Oysa bu aydınlığı bulmayı başaranlara sormalı: Yollarını hangi gönül feneriyle aydınlattılar? Genel tabloya baktığımızda, sanki büyük eksiklikleri varmış gibi zincirleme bir mutsuzluk görüyoruz. Oysa o aydınlık, hemen yanı başımızda, kalbimizin içinde...

Yetinmeyi unuttuk. Oysa inanıyorum ki, hayatın yörüngesi her an değişebilir. Amaçlar, ulaşılacak için vardır; kaybetmek için değil. Çık o dağın yamacına; umduğunu bulamasan bile, yüksekte seyret etrafını. Ayaklarının altındaki şehri izle, yorgunluğun verdiği zararı değil, o anın kutsal keyfini yaşa. Eğer kaybetmek zihnine yerleşmişse, kazansan bile aslında çoktan kaybetmişsindir. Unutma, ölüm hariç hiçbir şey imkânsız değildir; o, çaresi bulunmayan tek sondur.

Gel, artık etme gayri,
Yüreğini boş yere acılarla doldurma.
Ne sevdalar gömüldü kara toprağa,
Ne garipler göçtü bu diyardan...

Elindeki cevheri, o büyük nimeti görmen yeter.
Bil ki, senin kıymet vermediğin o şey,
Bir başkasının en büyük hayali,
Ve belki de umut ışığı olabilir.

Ya kazanmayı bilmeli ya da elindekilere şükretmeyi.
Hayatı ne kendine ne de sevdiklerine zindan etme!
Gün gelir, bugünleri bile ararsın.
Aranacak günlere değil,

AYDINLIĞA, YÜREĞİNİN SESİYLE YÜRÜYÜŞ YAPMALISIN.

03/08/2007

İki Dünya Arasında: Bir Kalbin Sırrı

Kadın ve Erkek. İki farklı varoluş, iki farklı dünya.

İlk bakışta, kadın zarafetin, nezaketin ve ince ruhun timsali gibi görünür. Hassas, hoş ve saygılı; sanki tüm bu kelimeler bir kadının ruhunu tarif etmek için yaratılmıştır. Ancak bu, sadece dışarıdan görünen pürüzsüz bir yüzeydir.

Derinlere inildiğinde, bir kadının ruhu, içinde hem fırtınaları hem de dingin limanları barındıran okyanuslar kadar karmaşıktır. Öfke anında o zarif kabuk kırılır ve ortaya, belki de bir erkeğin bile cesaret edemeyeceği bir güç, bir direnç çıkar. Bu, onun zayıflığı değil, aksine, yılların birikimiyle yoğrulmuş, hayatta kalma içgüdüsünün ta kendisidir.

Düşünürken gülümsedim. Kadın, hayatın zorluklarından sıyrılmak için sayısız yola sahip olduğu için şanslı sayılır belki. O, en zor anlarda bile bir çıkış yolu bulabilen, içindeki hassasiyeti bir kalkan gibi kullanabilen kişidir. Ancak bu hassasiyet, aynı zamanda onun en büyük yüküdür; çünkü çoğu zaman, anlaşılmamanın ağırlığını tek başına taşır.

Kadın, sadece güzel giyinen, bakımlı ve hoş bir görüntüden ibaret değildir. O, artık sadece geriden gelen, korunmaya muhtaç figür de değildir. Direksiyonda, kokpitte, hayatın her alanında ön saflarda yürüyen, elleri bakımlı ama ruhu çelikleşmiş bir savaşıdır. O, korkan değil, gerektiğinde kavgaya koşarak giden, hatta erkeğini bile arkasına alıp koruyabilen bir güçtür.

Asıl mesele, kadının “zor” olması değil, derinliğinin kolayca kavranamamasıdır. Bir kadın, belki de bir erkeğin tahammül edemeyeceği olumsuzlukları senelerce, sessizce idare edebilir. Yıllarca kendini feda ederek, çilelerle boğuşarak içindeki dünyayı ayakta tutar. Bu, onun akılcı davranışı, karşısındaki kişiyi kısa sürede çözebilme yeteneğidir.

Fakat erkekler için durum farklıdır. Çoğu zaman, karşısındaki kadını yıllarca tanıyamaz, onu neyin mutlu ettiğini, neyin incittiğini bilemez. İşte bu yüzden kadınları idare etmek değil, anlamak zordur. Çünkü onları gerçekten anlayanların sayısı yok denecek kadar azdır.

İşte bu yüzden, “İyi ki erkek değilim” derken, aslında bir kadının ruhunu taşımanın getirdiği o muazzam sorumluluğu ve derinliği anlıyorum. Karşısındaki kişiyi idare edemeyecek biri olmak değil, o derinliği göremeyecek biri olmak istemiyorum.

Mutsuz olan onca kadının varlığı bu durumun en acı kanıtıdır. Mutlulukları, basit bir formülle çözülemeyecek kadar karmaşık, bir o kadar da kıymetlidir.

İki farklı kişi. Sorun, bu farklılıkta değil; bu farklılığın gerektirdiği anlayış ve empati eksikliğindedir. Zor olan idare etmek değil, bir kalbin sırrına vakıf olmaktır. Ve bu sır, tüm zorluğuna rağmen dünyanın en güzel keşfidir.

05/08/2007

Hiç Kendiniz Oldunuz Mu?

Toplumun rutinin, “olması gereken”in dayatıldığı tüm o görünmez zincirlerini kırıp, sırf içinizden öyle geldiği için bir anlığına deliliğe teslim oldunuz mu? Kimsenin yürümediği bir yolda, yolun tam ortasında koşmak gibi... Ya da sadece siz istediğiniz için gece yarısı evden çıkıp, şehrin uykudaki boş sokaklarında kendi ritminizi dinlemek gibi... Bunlar sadece birer misal. Herkesin ruhu, kendi özgürlük fısıltısını farklı bir eylemle dile getirir. Peki, o fısıltıyı duyup, “Ben bunu istiyorum” deyip ne yaptık?

Geçenlerde, en yakın sırdaşlarımla, kız kıza çıktığımız o yolculuk ruhumun nefes alma anıydı. Sahil kenarında durup, denizin o kadim, huzur veren sesini dinledik. Konuştuk, güldük ve o görkemli anı; gün ışığının doğuşunu izledik. Anlatılmaz, sadece yaşanır bir büyüydü. Sanki masallar diyarından fırlamış, rüyadan uyanmış kızlardık.

Nedir bu üzerimizdeki klasik tutarlılık baskısı? Her zaman değil, ama o yoğun koşuşturmanın, o boğucu rutinin içinden çıkmak istersin ya, işte o an... O an, her şeye değerdi. Sabahın ilk ışıklarını izlemek, ruhun derin bir nefes almasıydı.

İSTANBUL, ben sana âşığım...

Öyle güzellikler beslemiş ki, yıllara nispet hâlâ ayakta, hâlâ büyüdü bu kent. Gün ışığı yeni yeni fark edilirken, hayatın en saf anlarını yaşayan çiftler beliriyor. Kimileri koşuyor, kimileri el ele yürüyor, sessiz bir muhabbet içinde. Eminim ki büyük çoğunluk bu anın, bu güzelliğin farkında bile değil.

Hayat, bize öğretilen bildiğimiz şeyleri yapmak için var değil. Bence hayat, temiz, bilinçli ve farklı yaşamak için var. Büyük paralar harcamak değil, özel ve anlamlı anlar biriktirmek için.

Kendine zaman ayır. Koşturmacanın, önceliklerin arasında, ilk sıraya kendini koy. İyi bir insan olmanın gereğini bul. Kendi iç sesini dinle; o duymadığın, hep arkana attığın sesi gömme. Hayatı, elinden kayıp gidecek ve asla geri getiremeyeceğin bu değerli zamanda, şimdi yaşa.

Mutluluğu, yürürken attığın her adımda bulmak gibi. Hiç abartı yok; yaşam prensibin beyninde biter.

Şu an elimde kahvem var, en sevdiğim müziği dinliyorum ve dün gecemi anlatıyorum. Kim ne yorum yapar ne düşünür... Umurumda değil.

Sırf ben istiyorum diye, YAZIYORUM.

Mutluluk hiç uzak değil. Kim, hangi konumda olursa olsun. Tüm koşullara rağmen, içindeki o saf dünyayı, o özü, her şeye yansıt.

12/08/2007

* *“Dile gelmeyen sözden, göze görünmeyen dersten, gönle düşmeyen dertten; nasıl bir sonuç çıkar?”*

Duyguların Hangisini Saklarsın?

Elinde bir kutu;
İçinde duyguların.
Yumruğunu sıkıp nefretini göm,
Dişlerini kamaştırıp acılarını yut,
Başını eğip hiddetini gizle...
Gözlerinden akan kan mıdır?
Görmezsin karanlıktan başka geleceği.
Vurgundur her gelen!
Gidemezsin... Bağlanır ayakların.
İçinde mi bu duygular?
Neden gizlemişsin?
Var! Böyledir de,
Bilinmesin içinde saklananlar.
Bakma kimselerin gözlerine,
Fark edilir.
Düşün ki,
Ben bir amirdim.
Geldim;
Elimdeki damga ile
Gözlerimi kırpmadan Mühürledim!

Kimseler açamasın diye...

14/08/2007

İçimdeki Gerçek...

Sanma ki hayat acımasız!
 Sanma ki hiç yüzüne gülmez.
 Sanma ki bir başına böylece tükenir gidersin!
 Farkına varmadan her şey olur..
 “Üstesinden gelemem” derken,

Allah ne yollar açar!
 Ne dertler var ki şifa vermiş Yaradan;
 Bunlara bakıp da görmemek ne büyük acı..
 Yoğruldu bedenimiz binbir türlü hikâyelerle.
 Kimine şahit olduk, kimilerini de sadece duyduk.
 Öteden beri gelen ne ibretler var ki;
 Ne duymak mümkün ne de yaşamak...

Ey arkadaş!
 Sanma ki gelişimiz boşuna;
 Her şeyden suale çekileceğiz!
 “Aman” deyip yazık etme.
 “Olur” demeden önce,
 Gözden geçirmeli her şeyi.

Yorgunluk çöktü üzerime,
 Takatsiz kaldı benliğim.
 Dinlenip doğrultmam lazım.
 Her şey yerinde güzel! Zamanlı davranmalıyım.
 Yapılacak ne varsa
 Hem yerinde hem de zamanında yapmalıyım.

Çünkü öyle bir an gelir ki,
 Ne bana bir nefes alacak zaman verir,
 Ne de son bir adım...

İşte o güne hazırla kendini!
 Bilmediğin her şeye dalmadan, bilinçli kul olarak,
 Sabit adımlarla,
 İleriye doğru ilerle!

18/08/2007

Değişim Kendimizde Başlar: Bir Yolculuk Hikâyesi

Bizler, bir kulübün heyecan dolu gençleriyiz. Başarıya giden yolda seçtiğimiz yöntem aslında çok yalıncı: Verilen görevleri layıkıyla yerine getirebilmek. Şimdi bu görev bilinciyle hareket etme vakti. Eğer dünyada bir değişim görmek istiyorsak, bu ateşi önce kendi içimizde yakmalıyız. Çünkü biliyoruz ki; kendini değiştiremeyen, dünyayı değiştiremez.

Tam bu noktada, pişmanlıklarımı son nefesinde dile getiren o yaşlı adamın hikâyesi gelir aklıma. Şöyle seslenir yatağından, içinde kalan o büyük “ah”larla:

“Çocukken dünyayı değiştirmeyi hayal ederdim. Gençliğimde ufkumu biraz daralttım ve sadece ülkemi değiştirmek için uğraştım; ama nafile... Yaşım ilerledikçe hedeflerim daha da küçüldü; ‘Sadece memleketimi değiştirsem yeter’ dedim. O da olmadı. Sonra sadece akrabalarımı, en sonunda da ailemi değiştirmeyi istedim. Şimdi ölüm döşeginde, aslında hiçbir şeyi değiştiremediğimin farkına varıyorum. Oysa hata etmişim... Önce kendimi değiştirmeliydim. Eğer kendimden başlasaydım, çevremdekileri etkileme imkânım daha yüksek olurdu. Kim bilir, belki o zaman ailemden başlayan o değişim dalgası memleketime, hatta dünyaya kadar ulaşırdı.”

Bu kıssa, bize verilen her görevin aslında bir öz disiplin ve kendini inşa etme süreci olduğunu anlatıyor. Düş-Taş Kulübü olarak ilk görevimiz, kendi tercihimiz olan bir kitabı okumak ve ruhumuzda bıraktığı izleri paylaşmaktı. Ben, Dostoyevski’nin o muazzam eseri “İnsancıklar” ile bu yolculuğa çıktım.

İki Ruhun Mektuplara Sığınan Dünyası: İnsancıklar

Dostoyevski, yaklaşık 190 sayfalık bu gerçek yaşam hikâyesinde; yaşlı bir kâtip olan Makar Devuşkin ile kimsesiz, hasta bir genç kız olan Varvara Dobroselova’nın kaderini ilmek ilmek işliyor. Onların hikâyesi sadece mektuplarla örülü; tüm hayatları, acıları ve umutları o satırların arasında gizli.

Makar Devuşkin, yoksulluğun en koyu hâlini yaşarken, kendisinde hiç olmayan imkânları bile Varvara için feda ediyor. Kendi karnı açken, elinde avucunda ne varsa karşılık beklemeden onun için harcıyor. Varvara ise yaşadığı zorluklarla erkenden yorulmuş, kimsesiz bir can... Makar’ın ona gösterdiği bu eşsiz ilgi, onun hayata tutunmasını sağlayan tek güç oluyor. Toplumun bakışlarından çekindikleri için yan yana gelemiyorlar; hayatı sadece kâğıt üzerinde, mektuplarla paylaşıyorlar.

O mektuplarda neler yok ki? Çocukluk anıları, hayatın sert gerçekleri ve bitmek bilmeyen bir özlem... Ancak hayat her zaman planladığımız gibi gitmiyor. Makar’ın tüm varlığını Varvara için tüketip iflas etmesiyle roller değişiyor. Artık Varvara, dikiş dikerek kazandığı küçük bakiyeleri Makar’a göndermeye başlıyor. Aralarındaki bu zarif fedakârlık yarışı, okurken insanın kalbini sızlatıyor.

Sonunda hayat, onları en zor sınavıyla baş başa bırakıyor. Geçmişin gölgesi Bykov çıkageliyor ve çaresiz Varvara, daha iyi bir gelecek umuduyla onunla evlenmeyi kabul ediyor. Makar, bu kararla sarsılrsa da sevgisinin büyüklüğünden susmayı tercih ediyor. Dügün günü yaklaştıkça Makar’ın yüreği yanıyor; biliyor ki Varvara giderse ondan bir daha haber alamayacak.

Varvara, son mektubunda hüznle karışık bir umutla, onu asla unutmayacağını yazmaya çalışırken Bykov’un

sesiyle kalemini yarıda bırakıyor. Ertesi gün evlenecektir... Makar ise titreyen elleriyle son bir cevap yazmaya çalışır; onu asla bırakmayacağını, içindeki sesin ona Bykov ile mutlu olamayacağını söylediğini haykırmak ister. Ama mektuplar susar, yollar ayrılır.

Bu kitap; yokluğun içinde var edilen devasa bir sevgiyi ve kendini başkası için feda etmenin en saf hâlini anlatıyor. Kendi değişim yolculuğumuzda, bu karakterlerin gösterdiği özveriden alacağımız çok ders var.

Diye hayatıma yeni bir hikâye daha eklerken her detayı her inceliği ve kalbe dokunuşu asla görmezden gelmeden devam ediyorum...

22/08/2007

* *"Bilemedim şimdi..."*

Her Şey Seninle Başlar

Bence asıl mesele şu: Her insanın kendine has bir kültür anlayışı ve hayata bakış açısı vardır. Kimse bir başkasının aynı değildir ve bu benzersizlik bizi biz yapar.

Yaz tatili için kendimize verdiğimiz o güzel sözü hatırlıyorsunuz; kitaplar okuyacak ve ruhumuzda bıraktığı izleri blogumuzda paylaşacaktık. Benim bu listedeki en özel tercihlerimden biri, hayatımın tam orta yerine dokunan bir eser oldu.

Bu yaz, içimdeki sese kulak verip aniden uzaklara gitmem gerektiğini hissettim. İki aylık bir Antalya serüveni yaşadım. Abimlerin yanına, Manavgat'a giderek hem ruhumu dinlendirdim hem de kendimi toparladım. Oraya sadece

dinlenmeye gitmemiştim; çalışmak istiyordum. Hiç kimsenin aracılığı olmadan, sadece kendi cesaretime güvenerek bir iş yerinin kapısını çaldım ve "Ben çalışmak istiyorum" dedim. Kabul edildim.

Şunu itiraf etmeliyim; gitmeden önce bana, "Başörtülüsün, Manavgat gibi bir yerde iş bulman zor," diyenlerin olumsuz fısıltılarını çok duymuştum. Ama pes etmedim. Oradaki yöneticim, okumam için bana çok değerli bir kitap hediye etti. Yoğunluktan orada bitiremesem de yaz listemin en başına o kitabı koydum: "Her Şey Seninle Başlar."

Gerçekten de öyle değil midir? Her şey insanın içinde başlamaz mı?

Mümin Sekman, kitabında öyle derin vurgular yapmış ki, sanki her cümlesini okurun kalbine bir armağan gibi sunmuş. Kitapta anlatılan bilimsel deneyler, bizlerin neleri görmezden geldiğimizi ve geçmişten gelen olumsuz inançları nasıl bilinçaltımıza hapsedip kendimize acıdığımızı tokat gibi yüzümüze vuruyor.

Kitapta beni en çok sarsan, o meşhur "Öğrenilmiş Çaresizlik" deneyleri oldu:

Cam Bölme ve Köpekbalığı: Bir havuza bir köpekbalığı ve araya cam bölme koyarak küçük balıklar yerleştirilir. Köpekbalığı onlara ulaşmak için defalarca kafasını cama vurur ve sonunda başaramayacağını anlayıp pes eder. Cam bölme kaldırıldığında ise, küçük balıklar burnunun ucunda yüzse bile onlara dokunmaz. Çünkü o, kafasındaki görünmez camlara çoktan yenilmiştir.

Elektrik Şoku ve Köpekler: Kaçamayacakları bir alanda hafif elektrik şokuna maruz kalan köpekler, bir süre sonra kaçma imkânları olsa bile oldukları yerde yatıp acıyı kabullenmeyi seçerler.

Ne kadar üzücü, değil mi? Biz insanlar da çoğu zaman böyleyiz. Çevremizdekilerin gülüşmelerini, “Yapamazsın” deyişlerini o kadar çok önemsiyoruz ki; başarının sadece “başkalarına” ait bir şey olduğunu sanıyoruz. Oysa başarıya ulaşanların bizden hiçbir fazlası yok. Tek farkları; hayallerini bir beden büyük tutup, suya düştüklerinde bile o hayallerin içinde boğulmamaları.

Toplum olarak “Kaderim buymuş” diyerek kenara çekilmeye, hatalarımızı “garibanlıktır” diyerek örtmeye ne kadar da alışmışız... Ama artık uyanma vakti! Hedeflerime ulaşmak için dünyayı bir karmaşaya sürüklememe gerek yok. Sadece kendime inanmam yeterli.

“Ben daha iyisini yapabilirim, henüz beni görmediler, başarmalıyım!” diyebilmek... İnanduğım doğrulara doğru kararlılıkla yürümek...

Çünkü biliyorum ki; dünya ben değişirsem değişecek.

Çünkü her şey, benimle başlar.

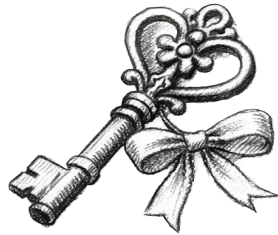
24/08/2007

Sadece

Anlatılanlar, yaşananların sadece yüzde biri...
 Oysa yazılan her bir cümlenin içinde,
 Ne büyük fırtınalar ne derin vurgunlar saklı.
 Masumiyetin ellerinden tutulup yürütüldüm,
 Yolun sonunda bekleyen o katılmış duygulara.
 Anlam veremiyorum; bu yabancı ben değilim...
 Ama mecburum hayata karşı direnmeye,
 İçimde feryat eden ne varsa bastırmaya.
 Ne çocukluğumdaki o küçük kızın sessiz çığlıkları duyuldu
 Ne de varlığım hak ettiği değeri...
 Elimden alındı birer birer en değerlilerim,
 Önce sevdiklerimi, sonra mutluluğumu kaybettim.
 Baş eğdim yapılanlara, sessizce...
 En derin yerimden, ruhumdan vuruldum.
 Haykırdım! Tek başıma, hıçkırıklarla ağlayarak,
 Kimseler yoktu yanımda, olmadı da...
 Hep yalnızdım.
 Bütün kapılar kapandı bir bir yüzüme,
 Susmanın imkânsız olduğu o kör vakitte,
 İçimde masumiyetim yandı, kül oldu...
 Öyle kayboldum ki, kendimi bile unuttum.
 Yine o uçurumun kenarındayım;
 Anlatamadım, paylaşamadım acılarımı.
 Son bir adımın bitişine karar verirken,
 Ölümü bir kurtuluş sanıp seçerken...
 Yine yalnızdım.
 Suyun soğukluğu esiyordu tenimde,
 Yokluğun içinde kendimi yok etmenin peşindeydim.

Kimseler bilmezdi vurgunlarla dolu yüreğimi,
 Bu yük taşınamaz sanırdım.
 Tam o an...
 Hiçbir şey kararımdan döndüremez derken,
 Yok saydığım “ben”, bir an duraksadı.
 “Bana muhtaç olan biri var!” dedi içimdeki ses.
 Zalimliğin orta yerinde, zalim olamadım...
 Son yürüyüşüme değil,
 Hayata, bir “can” için...
 Geriye doğru bir adım attım.

30/08/2007

Ölümün Doğumu

Anlatılanlar sadece dışarıya yansıyanlar; oysa asıl gerçekler, kapalı kapıların ardında, kimsenin görmediği o içler acısı kuytularda saklı. İnsan bazen kendi varlığını yok sayarak yaşar ve bu, aslında kendini her gün yeniden yok edişinin sessiz bir itirafıdır.

Ölümün içinde gizlidir her mutlak gerçek,
 Bilinmezlerin o karanlık dehlizinde...
 Kaderin kamçısı ruhuna iner de sessizce,
 Sorulmaz olur en yakıcı sorular;
 Çünkü cevaplar, ancak o büyük bilinmezdedir.
 Omuzlarına öyle bir yük biner ki zamanla,
 Heybetli dağlar bile taşıyamaz, çöker de...
 Sen hâlâ ayakta kalırsın, yaşarsın!
 Ama yaşadıklarını anlatamazsın kimselere.
 Çünkü bu acıyı tarif edecek tek bir kelime yoktur dillerde.
 Ne sızlayan yaralarını dökebilirsin ortaya,
 Ne de yok sayabilirsin içindeki o derin sızıyı...
 Sadece taşırsın.
 Koca bir doğanın bile taşıyamadığı o ağırlığa karşı,
 Tek başına, inatla direnirsin.
 Ve nihayet vakit dolar...
 O sonsuz bitiş anında kapatırsın gözlerini,
 Bir daha bu dünyanın kederine açmamak üzere gidersin.
 Yürürsün o tek ve mutlak gerçeğe;
 Ölüme...
 İşte tam o andır,
 Asıl varoluşunun başladığı yer.
 Ölüm, aslında gerçek bir doğumdur...

30/08/2007

* “En çok masumiyeti sevdim bu hayatta, En çok yalansız bir yaşamı. En çok samimiyeti aradım, En çok güveni ve dürüstlüğü... Peki ya en çok?”

Ama İlerisi Senin!

Bazen durup geriye bakıyorum ve soruyorum: “Nasıl oldu da kendi hayat senaryomdaki bu hataların başrolü ben oldum?” Yapılmaması gerekenler yapıldı, yaşanmaması gerekenler yaşandı. Ama biliyorum ki; geçmişin geri dönüşü olmasa da bugünün telafisi her zaman vardır. Yeter ki insan, kendi içindeki o kırık dökük yerleri onarmayı gerçekten istesin.

Önümüzde uzanan bir yol çizgisi var ve hedeflerimiz büyük. Bu yol; kimine göre hayallerinin gerçeği, kimine göre ise sarsılmaz inançlarının bir yansımasıdır. Zaten peşinden koştuğumuz her şey, bu hayatı anlamlı kılmak için değil mi? Gecenin bir yarısı içimdeki duyguları kâğıda döktüğümde, elimde kalan tek gerçek bu: Vazgeçmemek.

Şunu anladım: Aydınlık, aslında korkularının hemen ardına gizlenmiştir. Eğer dünyayı değiştirmek istiyorsan, değişimi önce kendi ruhuna işle. Sen değiştikçe, seninle beraber çevrendeki her şeyin rengi de değişecektir. Karamsarlığın içinde aydınlığı bulmayı, aydınlığın içinde ise o ışığı daimî kılmayı öğrenmelisin.

Hedefine giden yolda önüne engeller çıktığında sakın yolunu değiştirme! Yolunu değiştirmek, sadece varacağın yeri senden uzaklaştırır. Sen engelleri kaldırarak yürümeyi seç. Yoluna çıkan taşları birer birer kenara itersen, hedefine daha hızlı ulaşırısın.

Unutma:

Kendi varlığını yoksun zannedenler, geleceğin boşluğunda kaybolmaya mahkûmdur.

Sadece bildiklerini tekrar etmek için değil, bilinmeyenleri keşfetmek için büyü.

İstediklerinin sana gelmesini bekleme; onlara doğru ilk adımı sen at.

“Hayallerime ulaşamam” deme; o hayallere dokunanlar da senin gibi etten kemikten birer insandı.

Asıl başarı, zaten çaldığın kapılarda değil; çalmaya cesaret edemediğin o kapıların ardında gizlidir.

Bu satırlar gecenin bir yarısı kalemimden döküldü; sebepsiz değil... Tüm bu çabalar sadece gelecek için değil, en çok da kendi iç huzurum için. Ben duygularımı kâğıda nakşettiğimde, gerçek mutluluğu ve huzuru buluyorum.

01/09/2007

Saklı Olan Gerçekler

Çok kötü değil insanlar. Sadece acımasızca davranıyorlar. Belki birçok kez aynı konuları anlattım. Ya da aynı çemberde yol alıyorum. Ama ifadelerimi tekrar tekrar vurgulamak, bana daha iyi bir yolmuş gibi geliyor. Yarınlarda ne düşünürüm bilinmez; tabii ölümün ne zaman gelip emaneti götüreceğini de unutmadan. Bilinmez yarınlar. İleride eleştireceğim belki de kendimi, “Yazılacak başka konu mu bulamadım?” diye. Ama şimdi, bu anın gerçeğini yazmak istiyorum.

Genel toplum olarak, “bizim” diye benimsenen ilişkilerde